

Stěžovatel právem poukazuje k tomu, že ohledně nenahraditelné škody jsou v návrhu dostatečná tvrzení. Tam se totiž uvádí: »Žalovaní však, neuznávající pravoplatnost rozpuštění, bezprávně korespondují a jednají jako by odbočka dále existovala, pokladník spolužalovaný za přítomnosti druhých žalovaných vylepuje do členských knížek známky, na základě nichž proplácíme podpory v nezaměstnanosti dle gentského systému, neboť 25% dle známek zaplacených odvádíme do gentského fondu a sčítáváme s ministerstvem sociální péče. Tímto jednáním může nám vzniknouti nenahraditelná škoda.« Navrhující strana nepoužila tu sice slov hrozící škoda, než smysl jejího tvrzení je zřejmě ten, že dalším používáním vymáhaných předmětů může jí bezprostředně, ne snad teprve v daleké budoucnosti škoda nastati. Že odpůrci užívají dotyčných předmětů způsobem uvedeným v návrhu a že hospodaření odpůrců, pokud se týče odbočky jde na účet navrhovatelů, bylo dostatečně osvědčeno. Navrhovateli škoda tudíž skutečně hrozí. Odpůrci ve vyjádření poukazují sice na to, že nemůže tu jíti o škodu nenahraditelnou, poněvadž by za eventuelní škodu ručili a byli by povinni ji nahraditi, vůbec však netvrdí, že by ji skutečně také zaplatiti byli schopni. Nelze to ostatně ani předpokládati, neboť jinak by zajisté nebyli členy spolku, jehož účelem jsou právě akce směřující k zlepšení hospodářských a sociálních poměrů členů.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Pokud stěžovatelé uplatňují, že z jich jednání, uváděného žalující stranou na podporu návrhu na povolení prozatímního opatření, žádná újma jí nehrozí, stačí je odkázati na správné odůvodnění usnesení soudu druhé stolice, k čemuž jest dodati jen ještě toto: Rozpuštění odbočky se stalo na základě § 15 lit. a) stanov odbočky, t. j. z důvodu, že v e d e n í o d b o č k y o d p o r u j e stanovám a řádům ústředního spolku. Rozpuštěna-li odbočka, přestal důvod, aby funkcionáři vykonávali své funkce, a jest nerozhodno, že bylo proti rozpuštění podáno odvolání k valné hromadě ústředního spolku, k policejnímu ředitelství a zemskému úřadu v Praze, poněvadž jde v souzeném případě jen o prozatímní opatření a z předložených stanov odbočky neplyne, že by odvolání mělo odkládací účinek v příčině dalšího vykonávání funkce vedoucích funkcionářů odbočky. Z úřadování žalovaných mohla by vzniknouti škoda, kdyby vedení odbočky odporovalo stanovám, což přezkoumati bude věci valné hromady ústředí a dozorčích úřadů.

Čís. 14045.

Pokud nelze povolití exekuci zabavením dlužníkovu nároku ze vkladního listu spořitelny.

V návrhu na povolení exekuce zabavením nároku dlužníkovu na povinný díl musí býti uveden poddlužník, jemuž má býti dán zákaz podle

§ 294 ex. ř. Tomuto požadavku není vyhověno tím, že bylo v návrhu uvedeno, kdo jsou »spoludědici« a u koho je pozůstalostní jmění uloženo.

(Rozh. ze dne 14. prosince 1934, R I 1401/34.)

Soud první stolice povolil k vydobytí peněžité pohledávky exekuci zabavením dlužníkovu nároku proti Městské spořitelně na vydání 16.430 Kč z vkladního listu a zabavením nároku dlužníkovu na povinný díl jako nepominutelného dědice po Josefu Ř-ovi. Rekursní soud k rekursu Městské spořitelny exekuční návrh zamítl. Důvody: 1. Jde o zabavení a přikázání k vybrání dlužníkovy pohledávky z vkladního listu Městské spořitelny, tedy o pohledávku z papíru v § 296 ex. ř. výslovně jmenovaného. Zabavení takovéto pohledávky státi se však může jen způsobem, který jest předepsán v cit. paragrafu, t. j. tak, že výkonný orgán odejme dlužníkovi vkladní list. Není tedy přípustným navržený způsob podle § 294 ex. ř. (rozh. čís. 2969 sb. n. s.). Stížnost jest odůvodněna. 2. Vymáhající věřitel neuvádí v exekučním návrhu vůbec poddlužníka, nýbrž jen jména osob a ústavů, u kterých jest pozůstalostní jmění uloženo, a kterým se má usnesení doručiti, mezi nimi uvedena jest i stěžovatelka. Vede-li se exekuce na dlužníkův nárok na povinný díl musí býti v návrhu vzhledem k ustanovení § 54 čís. 3 ex. ř. uvedeno, že tu jest nepominutelný dědic, který má nárok na povinný díl, ježto ho zůstavitel neobmyslil v poslední vůli tímto dílem vůbec anebo ho obmyslil jen nedostatečně, neboť jen v tom případě vzniká nepominutelnému dědici nárok na povinný díl. Tomuto požadavku exekuční návrh nevyhovuje, neboť není v něm vůbec uvedeno, zda zůstavitel zemřel bez nebo se zanecháním poslední vůle (rozh. čís. 11.456 sb. n. s.). Podle rozhodnutí čís. 9201 téže sbírky musí býti pohledávka v návrhu uvedena podle všech podstatných známek, jinými slovy návrh na povolení exekuce má obsahovati všechna udání, která podle povahy případu jsou důležitá pro nařízení, jež má vydati soud povolující nebo exekuční v zájmu vedení exekuce. Při exekuci na pohledávky jest tedy udati přesně jméno a bydliště poddlužníkovu a právní důvod pohledávky, na niž se exekuce vede, jakož i její výši (Neumannův koment. k ex. ř. II. vydání str. 243, sb. ú. form. č. 275 a rozh. čís. 4796 sb. n. s.). V exekučním návrhu, o který jde, není vlastně poddlužník označen, není udána výše zabavené pohledávky, ani není specifikována, zejména, pokud jde o její jednotlivé součásti, zápočet stěžovatelce jest v důsledku toho naprosto nejasná a neurčitá, protože není z usnesení viděti, co vlastně a u kterého poddlužníka má býti postiženo a čeho se má stěžovatelka, pokud se týče někdo jiný, kterému má býti usnesení doručeno, zdržeti. Měl tedy první soud, nepokládá-li za vhodné, by sjednal nápravu dle § 84 c. ř. s. a 78 ex. ř., pro tento nedostatek návrh zamítnouti. Bylo proto, i když si ostatní účastníci nestěžují, ke stížnosti poddlužnice návrh exekuční zamítnouti.

Nevyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu vymáhajícího věřitele.

D ů v o d y:

Stěžovatel se odkazuje ke správnému rozhodnutí soudu rekursního v příčině poddlužnice Městské spořitelny, které vyhovuje stavu věci a zákonu. K vývodům dovolacího rekursu se jen uvádí toto: Nebylo věcí soudu, by vyšetřoval (§§ 3 a 55 první odstavec ex. ř.), zda vkladní list Městské spořitelny, znějící podle tvrzení exekučního návrhu na jméno Josef Ř., je skutečně papírem znějícím na doručitele, a zda spořitelna byla povinna každému, kdo by tento vkladní list předložil, částku 16.490 Kč vyplatiti, nýbrž bylo naopak věcí navrhovatele, by již v návrhu udal vše, co podle povahy případu jest důležité pro nařízení, jež soud povolující nebo exekuční má vydati pro vedení exekuce (§ 54 čís. 3 ex. ř.). Podle exekučního návrhu šlo o zabavení nároku z vkladního listu spořitelny. Podle § 10 zák. ze dne 14. dubna 1920 čís. 302 sb. z. a n., kterým se upravují právní poměry spořitelen, znějí sice knížky nebo vkladní listy, které spořitelny vydávají na vklady, na určité jméno vkladatelem udané, mají však povahu papírů majiteli svědčících.

Také v příčině zamítnutí exekučního návrhu na zabavení dlužníkovu nároku na povinný díl z pozůstalosti jeho zemřelého otce je rozhodnutí rekursního soudu v podstatě správné a ve shodě s rozhodnutím nejvyššího soudu sb. n. s. čís. 11.456. K zamítnutí návrhu již stačilo, že nebyl v návrhu označen poddlužník, jemuž měl býti zákaz podle § 294 ex. ř. dán. Nestačilo k tomu, že bylo v návrhu uvedeno, kdo jsou spoludědici a u koho je pozůstalostní jmění uloženo, neboť tím nebylo udáno (§ 54 čís. 3 ex. ř.), kdo má dlužníku povinný díl vyplatiti.

Čís. 14046.

Úprava pachtovného při zemědělských pachtech (vládní nařízení ze dne 29. července 1933, čís. 164 sb. z. a n.).

Soud nemůže v nesporném řízení pachtýři uložit, by doplatil pachtovné, které si zadržel, domnívaje se, že mu přísluší nárok na úpravu pachtovného, když uzná, že pachtýř nárok na úpravu nemá, ani nemůže uložit propachtovateli, by pachtýři vrátil, co na pachtovném přeplatil, když uzná, že pachtýř má nárok na úpravu. Tyto nároky na doplnění, pokud se týče na vrácení pachtovného lze uplatnit jen sporem, v němž je rozhodnutí nesporného soudce podle § 12 vl. nař. předurčujícím.

(Rozh. ze dne 14. prosince 1934, R I 1456/34.)

Žalobci propachtovali žalovaným pozemky. Žalobou, o niž tu jde, domáhali se žalobci na žalovaných zaplacení pachtovného 11.000 Kč. Soud první stolice žalobu co do částky 4.325 Kč odmítl. D ů v o d y: Co do zbývajících částky 4.325 Kč jde o to, zjistiti, zda a pokud má ohledně ní platnost vládní nařízení čís. 164/1933 sb. z. a n. V tomto směru soud shledává, že podle předpisu tohoto vládního naří-